

[Socialministeren.]

druknede det i de Urimeligheder, der ledsagede den, men der var det i hvert Fald hos det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt — hvis der er en saadan Mulighed, ja, saa vil jeg gerne gaa ind i en Forhandling derom, idet det afgørende for mig paa dette Omraade alene er det: at standse den Udrensning, der i Løbet af de to Aar har vakt en hel Del ufortjent Bitterhed, og som har været saa sagligt urimelig, som den i Virkeligheden har været, ikke alene efter Betragtning af danske Forhold, men efter Betragtning af den almindelige Sygeforsikring Landene over.

Holger Larsen: Under Hensyn til Ministerens stærke Imødegaaelse skal jeg indskrænke mig til et Par ganske enkelte Bemærkninger.

Naar det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen taler om Misbrug i Sygekasserne, saa er det for det første ikke bevist, at den Mand, der staar i Sygekassen med en ret stor Formue og en høj Indtægt, har begaaet noget Misbrug; det er som Regel og meget ofte saaledes, at disse Mennesker intet nyder, men at de ved et eller andet Agitationsmøde ude i Landsbyen er blevet presset ind i Sygekassen og nu staar og støtter denne ved at svare fuldt Kontingent uden nogen Sinde at optage noget af Kassen. Jeg er ikke saa ond, at jeg tænker mig, at alle de Mennesker, der ejer Kapital, er Bedragerer; der er mange, det skal jeg erkende, men jeg vil dog ikke anse dem alle for Bedragerer.

Men dertil kommer, at Statistikken — saaledes som det ogsaa fremgaa af Bemærkningerne til Lovforslaget — jo viser, at der ogsaa tidligere er blevet udtaget ca. 2 700 om Aaret; 2 700 Mennesker om Aaret er altsaa i Henhold til det Kragiske Cirkulære gaaet ud af Sygekasserne, fordi de var for bemidlede.

Yderligere er jeg i det heldige Tilfælde gennem denne Statistik, jeg har faaet fra Vejle Sygekasse, at kunne oplyse følgende: For 1929 er der overgaaet 140 Medlemmer til Fortsættelseskasserne, og saa føjes der til: Udtagelse af Medlemmer for 1929 er ikke sket efter det bestaaende Udvalgs Indstilling, da Udvalget ikke er færdigt med sit Arbejde endnu.

Her ser man altsaa en Sygekasse, der for egen Regning ved Nytaarstid, eller naar Skattelisterne fremkommer, udtager de Medlemmer, der efter Sygekassens Skøn har en for høj Formue til at kunne staa i Kassen. Og det er ikke et enkeltstaaende

Fænomen, men det er almindeligt ud over Landet, at Sygekasserne ogsaa hidtil har udtaget de Medlemmer, som de mente var for velhavende til at staa i en Sygekasse.

Endelig siger det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen; at de gamle har ikke en saadan Forret for Ægtefæller: Jo, det har de. Hvis den ene af et Ægtepar søger Aldersrente og man saa, for at faa Fradragsreglerne frem, skal til at regne med Indtægten, saa deler man Indtægten i to Dele — det gør man ogsaa med Formuen — og siger, at de tjener hver det halve, og kun med den ene Halvdel regner man saa, naar der er Tale om Fradragsreglerne.

Til det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt har jeg i og for sig meget, jeg gerne vilde have sagt, men jeg skal dog indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem minder mig om Husmanden og hans Kone og spørger: Naar Husmanden ved Konens Hjælp naar over den fastsatte Indtægtsgrænse, er det saa ikke uretfærdigt, at de skal smides ud? Jo selvfølgelig, men i samme Øjeblik man giver Arbejderklassen denne Forret til at staa i Sygekassen — jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, Socialministeren var saa stærkt inde derpaa —, i samme Øjeblik hæver man Niveauet for alle de med Arbejderklassen ligestillede; baade Husmænd, andre mindre Jordbrugere, Landhaandværkere, Haandværkere i Byerne o. s. v. kommer op paa et langt højere Niveau. Hvad angaar det at redde disse Mennesker fra at blive hældt ud af Sygekasserne, kan man ved at give Arbejderklassen Fortrinsret naa akkurat det samme.

Men jeg værdsætter det, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt sagde, at hvis der er for lave Indtægtsgrænser, saa maatte man jo overveje at sætte disse op, jeg erkender, der ligger et Forhandlingstilbud heri, jeg erkender, at man kan gaa saa højt op, at man kan redde dem alle. Altsaa, hvis der virkelig ligger nogen Villie bagved, saa er der en Vej her, hvorved man baade kan redde Arbejderklassen og ogsaa redde alle de smaa Landbrugere, Smaahaandværkere paa Landet o. s. v.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt sagde endvidere, at der er god Mening i de 20 pCt., for de kommer alle til gode. Men her er jo dog kun Tale om Tal. Hvis man har høje Indtægtsgrænsesatser i Loven, saa kan man nøjes med 20 pCt., men hvis man har lave, saa er det altsaa, de praktiske Erfaringer i de forløbne sidste to Aar har vist, at disse 20 pCt. ikke er i Stand til at dække hverken Arbejderbefolkningen, ej